

...ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli. A tých sa stráň.

Lebo z tých sú tí, ktorí vnikajú do domov a zaujímajú žienky,

obťažené hromadou hriechov, vedené rozličnými žiadosťami,

ktoré sa vždycky učia, ale nikdy nemôžu prísť k poznaniu pravdy.

A ako čo Jannes a Jambres sa postavili proti Mojžišovi, tak sa aj títo stavajú proti pravde,

ľudia, skazení na mysli, nedokázaní čo do viery.

Ale ďalej nepostúpia, lebo ich nerozum bude zrejmý všetkým, ako nakoniec bol i tamtých.

2. Timotejovi 3:5-9

To, na čo chcem upriamiť vašu pozornosť a o čom budeme spolu premýšľať, je Božia zvrchovanosť. Boh je silný, je zvrchovaný a také je aj jeho slovo. Pre človeka je veľmi nebezpečné, keď ho akýmkoľvek spôsobom odmieta. S tým súvisí aj otázka, čo znamená stavať sa proti pravde.

V predchádzajúcom článku sme hovorili o nebezpečenstve v posledných dňoch. Rozoberali sme zoznam charakteristík ľudí budúcich dní tak, ako je to o nich uvedené v úvodných veršoch 3. kapitoly 2. listu Timotejovi. Píše sa tam, že to budú ľudia nesmierne nezmierliví, nemilosrdní, budú milovať seba, milovať peniaze a tak ďalej. Čím viac sa blíži Kristov druhý príchod, tieto veci budú viac a viac narastať v rozsahu a na intenzite. Povedali sme, že tých, ktorí sú opísaní vo veršoch 2 až 4 a ktorí robia tieto veci, by sme mohli charakterizovať ako takých, ktorí sú bez Boha na svete. Ale verš 5 (ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli) nás vedie k tomu, že ide o ľudí, ktorí sa nachádzajú v cirkevných zboroch. Majú tvárnosť pobožnosti – a to je ich vonkajšok, ale ich vnútro, ich srdce je iné. Je plné lúpeže, sú rúhaví, bohaprázdni a len sa pretvarujú, že sú zbožnými kresťanmi.

V tomto článku sa chceme hlbšie pozrieť na to, o čo Pavlovi ide, keď píše Timotejovi o takýchto ľuďoch. Priblížime si tiež dobu, ktorú takéto skutočnosti charakterizujú. Pokúsime sa do situácie vojsť hlbšie a uchopiť, čo to všetko znamená aj pre nás.

Nebezpečné časy, ktoré sú spomenuté v 1. verši, budú práve preto nebezpečné, lebo bude veľmi ťažko rozpoznateľná pretváрка ľudí posledných dní, ktorí majú navonok tvárnosť pobožnosti – a takých bude mnoho. Títo budú zvädzať čisté duše, skutočné čisté srdcia, ktoré dostali milosť od Boha. Budú to ľudia, ktorí používajú kresťanskú terminológiu; ľudia, ktorí sa budú odvolávať na Písmo. Títo ľudia môžu viesť celkom pokorný zbožný život, ale to všetko iba navonok.

Bude veľmi ťažko rozpoznateľné, či sú skutočnými biblickými kresťanmi, alebo nimi nie sú. V skutočnosti môžu moc kresťanstva zaprieť preto, lebo sú to ľudia, ktorí síce Božie slovo počúvajú, ale nič z toho nečinia. Božie slovo je nám dané na to, aby sme ho nielen počúvali, ale aby sme ho vo svojich životoch aj činili a naplňali to, na čo nás upriamuje, k čomu nás vedie. Kto miluje Boha, ten je poslušný jeho slovu. Viera a láska sa vždy prejavujú poslušnosťou.

Prvý krok poslušnosti je ten, že človek, ktorý uveril v osobu a dielo Ježiša Krista, sa dá pokrstiť. Krista sme skrze vieru obliekli a s Kristom chceme aj chodiť, kráčať v novote života. Nasledujeme Krista preto, lebo zmenil naše srdcia. A zmenené srdce nechce žiť starý hriešny život. Túži po novote života, po čistote a posvätení. To sa biblickým veriacim aj deje. Už nechcú žiť život v hriechu. Chcú žiť v posvätení a čistote.

Môže byť niekto, kto prichádza medzi kresťanov, lebo nejakým spôsobom ho kresťanstvo priťahuje, ale v jeho živote sa nachádza hriech, ktorého sa nechce vzdať, nechce ho opustiť. Takíto sú práve tí ľudia, ktorí milujú viacej svoje rozkoše než Boha. Mnohé veci sa im v kresťanstve môžu páčiť, ale chýba im poslušnosť – a to práve preto, lebo viac milujú rozkoše než Boha. Takýmto chýba zmena srdca. Nenastala u nich výmena starého srdca za nové.

Takto to bolo už aj za dávnych dní v Izraeli. Boh stále napomínal Izrael prostredníctvom svojich prorokov, lebo nezachovával jeho prikázania. Robili si všetko podľa svojej vôle. Bol to tvrdošíjny a neposlušný ľud. Boh aj cez proroka Ezechiela napomínal Izrael a varoval ich, že budú pobití mečom a morom, že ich bude trhať divá zver a ich mestá budú spustošené pre ich neposlušnosť. Boh hovoril k Ezechielovi: „A ty, synu človeka, synovia tvojho ľudu sú to, ktorí sa zhovávajú o tebe pri stenách a vo dverách domov, a hovoria jeden druhému, každý svojmu bratovi: Nože podťe a počujte, aké je to slovo, ktoré vyšlo od Hospodina!“ (Ezechiel 33:30). Chceli počuť, čo im Hospodin hovorí prostredníctvom proroka. Ale čo ďalej? V 31. verši čítame: „A prichádzajú k tebe, ako prichádza ľud, a sedia pred tebou ako môj ľud a počúvajú tvoje slová, ale ich nečinia; lebo svojimi ústami konajú ľúbezné veci, ale ich srdce ide za ich mrzkým ziskom.“ Dokážu pekne hovoriť, ale problém je v tom, že to nečinia. Ich srdce nie je schopné poslúchnuť a vykonať to, čo im Hospodin prikazuje. Viacej milujú rozkoše ako Boha. Ich srdce ide za mrzkým ziskom, za touto ich rozkošou: „A hľa, si im ako ľúbezná pieseň speváka krásneho hlasu a hrajúceho výborne, a tiež počuť počúvajú tvoje slová, ale ich nečinia.“ (verš 32)

Toto je problém aj v dnešnej dobe. Ľudia sú stále rovnakí. Človek je rovnako hriešny – ako vtedy, tak aj dnes. Rovnako miluje svoje žiadosti. Miluje viac tmu než svetlo. Nechce ísť k svetlu, aby jeho skutky neboli odhalené. Božie slovo si mnohí rôzne prekrúcajú vo svoj prospech. A prečo? Aby si ospravedlnili svoje hriešne žiadosti a mohli páchať zvrátenosti.

Ale Božie slovo je ostrejšie a účinnejšie ako dvojsečný meč. Keď je raz priamo a otvorene napísané, že žene nedovoľujem učiť, tak prečo sa hľadá spôsob, aby to žena mohla robiť? Len preto, že to hovorí dnešná doba? Že sa to tak vyžaduje v rámci emancipácie, podľa ktorej žena môže robiť presne to isté, čo robí muž?

Božie slovo je mocné. Ak ho však prekrúcame a ohýbame si ho tak, aby sa nám to hodilo podľa našich chýtok, zbavujeme ho moci. Keď je raz napísané, že keby muž ležal s mužom, ako sa leží so ženou, je to hriech a ohavnosť a že hriech treba opustiť a činiť z neho pokánie, potom nemôžeme hľadať spôsob, ako niečo také ospravedlniť. Nezdará sa to, lebo je napísané: „Alebo či nevíete, že nespravodliví nezdedia kráľovstva Božieho? Nemýľte sa, ani smilníci ani modlári ani cudzoložníci ani mäkci ani samcoložníci ani zlodeji ani lakomci ani opilci ani nadávači ani dráči nezdedia kráľovstva Božieho.“ (1. Korinským 6:9-10) V Liste Židom je uvedené: „Manželstvo nech je v úcte u všetkých...“ (Židom 13:4) a manželstvo je ustanovenie medzi mužom a ženou.

Na počiatku Boh stvoril človeka ako muža a ženu. Nestvoril ho ako spojenie muža a muža, ale ako muža a ženu: „Preto opustí muž svojho otca a svoju mat' a bude ľnúť ku svojej žene, a budú jedno telo.“ Nie muž k svojmu mužovi. Manželstvo nie je to, že sa dvaja ľudia majú radi a milujú sa, hoci sú rovnakého pohlavia. To nie je manželstvo, je to zvrátenosť. A tak sa títo ľudia prekrúcaním Božieho slova a ospravedľňovaním si toho, čo robia, stavajú proti pravde.

Vráťme sa k 8. veršu 3. kapitoly 2. listu Timotejovi: „A ako čo Jannes a Jambres sa postavili proti Mojžišovi, tak sa aj títo stavajú proti pravde, ľudia, skazení na mysli, nedokázaní čo do viery.“ Pavol spomína dve mená: Jannes a Jambres. Boli to dvaja čarodejníci, ktorí stáli pri

egyptskom faraónovi, keď k nemu prišiel Mojžiš, aby vyviedol izraelský ľud z Egypta. Títo sa spolu s faraónom stavali proti pravde. Mojžiš predstavoval pravdu, pretože sa mu zjavil Boh, Hospodin a poveril ho úlohou vyviešť jeho ľud z egyptskej krajiny. Mojžiš prišiel pred faraóna a vydal mu svedectvo o pravom Bohu, o Hospodinovi. „Potom prišli, Mojžiš a Áron, a riekli faraónovi: Takto hovorí Hospodin, Boh Izraelov: Prepusti môj ľud, aby mi slávil slávnosť na púšti. Ale faraón odpovedal: Kto je Hospodin, aby som poslúchol jeho hlas a prepustil Izraela? Neznám Hospodina ani neprepustím Izraela.“ (2. Mojžišova 5:1-2)

A čo spravil faraón, ktorý pred Hospodinom nemal žiadnu bázeň? Namiesto toho, aby sa zamyslel nad tým, čo mu Mojžiš s Áronom prišli povedať, on ich jednoducho odmietol, vysmial a ešte pritvrdil prácu izraelskému ľudu. Ľud trpel ešte viac ako doteraz. Lenže potom prišli rany a Hospodin ukázal svoju zvrchovanú moc. Ukázal, že on je Boh celej zeme a jej zvrchovaný a všemohúci vládca. Toto bola pravda, ktorú Mojžiš reprezentoval. Dosvedčoval a zjavoval zvrchovaného, skutočného, živého Boha, Hospodina. Popri tomto si treba uvedomiť ešte jednu vec. Treba si uvedomiť, že Boh má nárok na svoje vlastníctvo. Na to, čo Bohu patrí a čo faraón neoprávnene zadržiava a vykorisťuje.

Izrael je Boží ľud. Patrí Bohu. On si ho vyvolil, ako je aj napísané v Žalme 135 v 4. verši: „Lebo Jakoba si vyvolil Hospodin, Izraela za svoje zvláštne vlastníctvo.“ Izrael bol zvláštnym vlastníctvom, ktoré patrilo Bohu. Aj na iných miestach Písmo dosvedčuje, že to tak je. V 5. Mojžišovej v 7. kapitole a vo veršoch 6 až 8 čítame: „Lebo ty si svätý ľud Hospodinovi, svojmu Bohu. Teba si vyvolil Hospodin, tvoj Boh, aby si mu bol ľuďom zvláštneho vlastníctva nad všetky národy, ktoré sú na tvári zeme. Nie preto, že by vás bolo viac ako ktoréhokoľvek iného národa, prilnul k vám Hospodin a vyvolil si vás, lebo vás bolo menej od všetkých iných národov. Ale preto, že vás miloval Hospodin a že zachoval prísahu, ktorú prisahal vašim otcom, vyviedol vás Hospodin silnou rukou a vyslobodil ťa z domu sluhov, z ruky faraóna, egyptského kráľa.“ Boh dodrží svoje slovo a keď raz niečo povie, to slovo vždy naplní.

Boh si vyvolil izraelský ľud, aby mu bol zvláštnym vlastníctvom, a na svoje vlastníctvo si robil nárok. Chce vyvieť svoj ľud z otroctva egyptského faraóna, ale faraón to nechce akceptovať. Nechce prepustiť Hospodinov ľud a spolu so svojimi čarodejníkmi, mágmi alebo vedomcami sa stavia proti pravde tým, že neuznáva Hospodinovu moc, jeho zvrchovanosť.

Faraón mal stále zatvrdené srdce, lebo jeho mágovia vedeli urobiť rovnaké zázraky, aké robil Mojžiš s Áronom. Takže v jeho očiach to nebolo nič zvláštne. Až keď prišla rana, pri ktorej povstali vši z prachu zeme, bolo to niečo, na čo schopnosti egyptských čarodejníkov už nestačili. V 2. Mojžišovej 8:18 sa o tom píše: „A urobili tak i vedomci svojimi kúzлами, aby vyviedli vši, ale nemohli. A boli vši na ľuďoch i na hovädách.“ Ich moc bola ohraničená. Oni mohli iba potiať to. Boh ale prostredníctvom Mojžiša a Árona konal ďalej a podľa toho mohol faraón poznať, že Hospodin je silný Boh.

Ale faraón to nechcel vidieť a poznať aj napriek tomu, že mu obaja jeho mágovia svedčili, že ide o Božiu moc, ktorou sa dejú všetky tie zázračné veci skrze Mojžiša: „Vtedy riekli vedomci faraónovi: Je to prst Boží“ (2. Mojžišova 8:19), ale faraón ani ich neposlúchol: „Ale srdce faraónovo sa posilnilo, a neposlúchol ich, tak ako povedal Hospodin.“ Boh dopredu hovoril o faraónovi, že jeho srdce bude zatvrdené. Ale to, čo robil faraón, bolo znevažovanie Božej pravdy, jeho autority a zvrchovanej moci. Faraón je príkladom stavania sa proti pravde. Odmieťa podriaďiť sa, hoci sú mu predložené dôkazy. Stavia sa proti pravde práve týmto postojom.

V Písme nachádzame príbehy, ktoré poukazujú na to, ako sa ľudia stavajú proti pravde, proti Bohu. Len pripomeniem príbeh hneď zo začiatku ľudskej histórie. Príbeh, ktorý sa odohral v rajskej záhrade medzi hadom, Evou a Adamom. Môžeme si ho prečítať v 1. Mojžišovej 3:1-24. Čítame tam, že Adam s Evou uverili hadovi a na svete bolo prvé falošné učenie, ktoré sa stavalo proti pravde.

Lenže Boh to so svojím slovom myslí naozaj veľmi vážne. Každé jeho slovo, ktoré Boh vyriekne, každé prikázanie, ktoré ustanoví, je veľmi vážne. Keď raz povie niečo, neberie to späť. A tak to bolo aj s Adamom a Evou. Povedal im, že ak neposlúchnu, istotne zomrú.

Človek nebol stvorený pre smrť. Smrť vošla do života ľudí až skrze hriech a hriech pre Adamovu neposlušnosť. Práve preto prišla na človeka klatba a zlorečerstvo – a tak aj na celé stvorenie.

No tento istý Boh vzápätí dáva svoje slovo o tom, že raz príde záchrana. Príde vyslobodenie spod klatby a zlorečerstva zákona hriechu a smrti (1. Mojžišovej 3:15). Boh dal slovo a vieme, že on je verný a vieme, že svoje slovo aj naplnil: „Kristus nás vykúpil spod zlorečerstva zákona tým, že sám sa stal za nás zlorečerstvom, lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve.“ (Galatským 3:13)

Niežeby sme my milovali Boha, ale On miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy. To je tá neuveriteľná Božia láska. „Vidzte, akú lásku nám dal Otec – aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi!“ (1. Jánov 3:1). Slovo Boha treba brať veľmi vážne. Božie slovo stojí pevne a trvá na veky. Je to Božia pravda, ktorú Boží Syn zjavil, keď bol tu, na tejto zemi. Keď sa modlil k Otcovi, hovoril: „Tvoje slovo je pravda.“ Sám seba zjavil ako pravdu, ako toho, ktorý je pravdou (Ján 14:6), ktorého slová nikdy nepominú (Marek 13:31) a každý, kto znižuje váhu Božieho slova, stavia sa proti pravde ako Jannes a Jambres.

Ak Božie slovo hovorí: „A tých sa stráň“, ako je to napísané v 5. verši v 2. liste Timotejovi, tak o tom nemôžem premýšľať spôsobom či áno, alebo nie, ale poslušné srdce to aj vykoná a Božie slovo naplní. Nebude Božie slovo počúvať len ako ľúbeznú reč, ako sme to čítali v Ezechielovi, ale bude činiteľom toho slova. Odstúpiť musíme preto, aby sme sa sami nenakazili zvykom takýchto ľudí.

Stráňme sa tých, ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ale jej moc zapreli. Tých, ktorí znevažujú Božie slovo. Ktorí sa len tvária, že sú kresťanmi, ale do Božieho slova miešajú ľudské predstavy a učenia. Ľudskú múdrosť, humanizmus a iné ľudské predstavy, pravdu podľa seba, podľa svojich žiadostí. Ktorí potláčajú jeden Boží atribút na úkor iného, keď tvrdia, že „Boh je láska, tak ako by mohol zatradiť?“ Lenže Boh je súčasne aj spravodlivý. A jeho hnev bude vyliaty na tých, ktorí robia veci, o ktorých sme si hovorili a „pre ktoré veci prichádza hnev Boží na synov neposlušnosti.“ (Kolosenským 3:6)

Svet bude odsúdený pre neposlušnosť. Boží hnev prichádza tak, ako prišiel na Sodomu a Gomoru. A dokonca na celý svet, keď bol zatopený vodou. Rovnako aj tento svet bude súdený ohňom v deň súdu a zatratenia bezbožných ľudí (2. Petrov 3:7), ale Boh vo svojej láske, ktorú zjavuje v Ježišovi Kristovi, pripravil cestu a dáva spôsob, ako sa človek môže zachrániť. Ešte je čas milosti. Ešte sa stále dá vstúpiť do korábu záchrany, ktorým je Kristus. On je naša záchrana. On zaplatil. Platba už je uhradená. Všetko je vykonané. Všetko je dokončené. Ty len uver! Uver v pokání! Pros si o milosť na spásu, pros! Volaj k Bohu! On sa môže nad tebou zmluvať, pretože ešte stále je nádej, ešte stále je čas milosti, ešte stále je čas príhodný.

Moji milovaní, budme teda ľuďmi, ktorí neznevažujú Božie slovo. Majme poslušné srdce vykonať to, čo Boh od nás požaduje, aby sme žili v jeho svätosti a nestavali sa proti pravde, ale v pravde kráčali po celý svoj život.